

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DVADESET I PRVA NEDJELJA KROZ GODINU

KOME DA IDEMO? TI IMAŠ
RIJEČI ŽIVOTA VJEĆNOGA!

27/2020.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XV. (2021.), broj 27 (494)
Dvadeset i prva nedjelja kroz godinu
22. kolovoza 2021.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnici preuzeta s:
<https://www.gruposdejesus.com>

KOLOVOZ

Ned 22. **DVADESET I PRVA
NEDJELJA KROZ GODINU,**
Blažena Djevica Marija Kraljica,

Pon.	23.	Ruža Limska, Zdenka
Bartol Apostol,
Uto.	24.	Miroslav Bulešić, Dan
policijske kapelanije PU istarske
Sri.	25.	Sv. Ljudevit, kralj, Josip
Calasanz, Sever
Čet.	26.	Melkizedei, Aleksandar,
Branimir
Pet.	27.	Monika, Marcela Ninska,
Cezarije, Bogoljub
Sub.	28.	Augustin Biskup, Tin, Pelagije,
Vivian, Živko

MEDITACIJA

Želite li i vi otići?

3

SLUŽBA RIJEČI: DVADESET I PRVA NEDJELJA KROZ GODINU

UVOD U ČITANJA

Razriješeno pitanje »podložnosti«

4

ČITANJA

**Kome da idemo? Ti imaš riječi
života vječnoga!**

6

HOMILIJA

Kome da idemo?

8

KATEHEZA

**Sveci se ne sablažnjavaju,
nemojte ni vi**

10

UZ SPOMENDAN

Sveti Augustin

13

NAŠI POKOJNI

Mali vjeronaučni leksikon

14

16

Želite li i vi otići?

Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?

Židovi ne prihvaćaju da je Isus jedno s Ocem - da je Bog. Za neke je vjera u Kristovo božanstvo bio korak veći nego što su bili spremni učiniti. Njegova poruka još nije bila prodrla u njihova srca. Kad im je rekao da će im predati u euharistiji, Napustili su ga. Prvi čin vjere, vjera u njegovo božanstvo bio je ključan za drugi čin vjere, vjeru u njegovu euharistijsku prisutnost. Svaka istina koju Krist otkriva o sebi povezana je s drugim istinama koje želi otkriti o sebi. Ako jednu ne prihvatimo, imat ćemo teškoća s drugima. Nasuprot tome, kako rastemo u našem znanju, vjeri i ljubavi prema Kristu, tako nam ostale teškoće u našem duhovnom životu postaju sve lakše.

Da možda i vi ne kanite otići?

Kristov poziv na istinu i ljubav uvijek je upravo to: poziv. Ne prisiljava nas. Njegovu istinu slobodno možemo prihvati ili ne prihvati. Ali osiromašujemo odbacujući jednu istinu o Kristu jer on je sam istina. Isto je i s milošću koju nam nudi. Nakon govora o euharistiji, mnogi učenici napustili su Isusa. Kako ih je pozvao da ga slobodno slijede, tako su bili slobodni otići. No, hoće li oni koji su ga ostavili sudjelovati u radosti njegova uskrsnuća? Hoće li primiti puninu života koju im je obećao? Hoće li naći ono što im je najviše trebalo u trenutku kad su ga napuštali? Odgovor i sud prepušteni su Božjem milosrđu.

Gospodine, kome da idemo?

Petar je već vjerovao u Kristovo božanstvo. "I mi vjerujemo i znamo: ti si Svetac Božji." Sve što je Isus govorio Petar je mogao prihvati, čak i ono što nije mogao u potpunosti razumjeti. Petrovo povjerenje i vjera u Krista pomaže mu pitati se: *Što mi bilo tko drugi može dati?*

Razriješeno pitanje »podložnosti«

Ženama, muževima i Crkvi smisao daje Krist

Izraelci, predvođeni Jošuom, prešli su Jordan i osvojili dio područja što im ga je Gospodin obećao. Izvještaj koji uvodi u sklapanje saveza u Šekemu vjerovatno vuče korijene iz predaja sjevernih izraelskih plemena u kojim je Jošua bio središnji lik. Dok je Knjiga Jošuina izvorno završavala njegovim oproštajnim govorom i podsjećanjem na savez, u vrijeme babilonskoga progona, a možda i nakon njega, pridoran je novi zaključak. Ipak, čini se da je sama predaja koja stoji iza toga teksta starija od toga doba te da se odnosi na stari savez što su ga novoprdošla plemena s Jošuom na čelu sklopila s ostalim sjevernim plemenima, koja, čini se, nisu sišla u Egipat niti iskusila oslobođenje, nego su nastavila obitavati na krajnjem sjeveru, u Galileji. Jošua okuplja narod u Šekemu, u starom središtu sjevernih plemena, a potom i sjevernoga kraljevstva Izraela, u kojem su prikupljene i druge tradicije vezane za praoce Izraela. Ondje je Abraham podigao žrtvenik, Jakov je kupio komad zemlje i podigao žrtvenik Bogu te zakopao idole što ih je donio iz Mezopotamije. Time i ovo sklapanje saveza s narodom dobiva na svojoj važnosti. Ovdje, dakle, svi oni »stadoše pred Bogom«, što pretpostavlja i postojanje svetišta na tom mjestu. Liturgijsko čitanje ispušta odlomak u kojem Jošua prepričava povijest Božjega

zauzimanja za svoj narod, od Abrahamova poziva sve do osvajanja obećane zemlje, te kratki poziv na strah Gospodnji i odbacivanje idola. Tekst se nastavlja izborom što ga Jošua stavlja pred Izraelce: hoće li služiti tuđim bogovima ili će, poput Jošue, služiti Gospodinu. Narod jednoglasno odgovara i, prisjećajući se proteklih Božjih djela, izabire služenje Gospodinu. U tom kratkom tekstu, u kojem se spominje boravak među »svim narodima kroz koje smo prolazili«, valja iščitavati i najnovije iskustvo progona u Babilonu što ga je narod netom bio doživio. Na taj je način i u novim prilikama obnovljen savez naroda s Bogom, bilo da je konačni tekst nastao još za progona u tuđini bilo da je nastao nakon povratka u zemlju u kojoj su i dalje prebivali tuđi narodi. Time ovaj izvještaj ostaje trajan poziv na vjernost Bogu.

(Ne)pristajanje na Isusovu ponudu

Već četvrtu nedjelju čitaju se odlomci iz Isusova govora o kruhu života u Ivanovu evanđelju. Ovonedjeljni odlomak započinje konstatacijom mnogih od Isusovih učenika da je njegova beseda »tvrda«. Isus ih tada upućuje na Duha bez kojega su njegove riječi nerazumljive, baš kao što je bez Duha nerazumljivo i njegovo uskrsnuće. Po Duhu Isusovu njegove riječi postaju »duh i život« za one koji ih slušaju. Isus je taj koji »krsti Duhom Svetim«.

Ipak, nitko nije prisiljen u svojem izboru. Od samoga početka Ivanova evanđelja vidljivo je da ima i onih koji se suprotstavljaju Isusovoj ponudi, a ljudi su suđeni po tome kakvo stajalište zauzimaju prema njemu: »Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao«. No mnogi ne vjeruju i odstupaju. Isus i samu dvanaestoricu stavљa pred izbor, no Petar tada daje odgovor u ime svih: »Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!« To je izbor dvanaestorce apostola, njihov savez s Kristom, njihova vjera. Krist je »Svetac Božji«, Božji izabranik i pomazanik - Mesija. Njemu oni vjeruju i njemu se predaju.

Krist kiti svoju Zaručnicu

Pisac Poslanice Efežanima poziva vjernike da budu »podložni jedni drugima u strahu Kristovu«. Ta podložnost odnosi se na čitavu Crkvu, ali osobito na obitelj. Apostol ponajprije poziva žene da budu podložne svojim muževima »kao Gospodinu«. Već tim retkom uvodi se analogija, sličnost između odnosa u braku i odnosa u Crkvi. Kao što su vjernici podložni Kristu, u poslušnosti, u ovisnosti o njemu, tako i žene moraju biti poslušne svojim muževima i ovisne o njima. Još se bolje vidi ta analogija u sljedećem retku: »Jer muž je glava žene kao i Krist Glava Crkve - on, Spasitelj Tijela«. Očito je da iza te slike stoji tadašnje shvaćanje bračnih

odnosa u kojem je žena bila bitno ovisna o mužu. Pritom, međutim, sveti pisac rabi istu ideju kako bi razvio fino istkanu usporedbu koja će se nastaviti do kraja čitanja. Muževi su pozvani ljubiti svoje žene »kao što je Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju«. Krist, koji je »Spasitelj Tijela«, to jest Crkve, taj spasenjski čin ostvaruje posvetom u »kupelji vode uz riječ«. Riječ je o krštenju, o kojem se govori i na samom početku te poslanice: »U njemu (u Kristu) ste i vi, pošto ste čuli Riječ istine – evanđelje spasenja svoga – u njemu ste, prigrlivši vjeru, opečaćeni Duhom obećanim, Svetim«. I dok su na drevnom istoku svatovi dovodili okićenu mlađenku njezinu zaručniku, ovdje je Krist, Zaručnik, taj koji sam kiti svoju Zaručnicu, Crkvu, slavom i svetošću. Poslanica se sada vraća ljudskoj obitelji i poučava muževe da se istom takvom ljubavlju odnose prema svojim ženama, da ih ljube »kao svoja tijela«. To je u potpunosti u skladu sa starozavjetnim naukom u kojem su muž i žena »jedno tijelo«. Na kraju apostol otkriva da, premda govori i o obitelji, zapravo želi naglasiti jedinstvo Krista i Crkve. Govori li se o odnosu muža i žene, onda se kao uzor valja imati ono jedinstvo u ljubavi i međusobnom predanju koje postoji između Krista i njegova Tijela.

Prvo čitanje: Jš 24, 1-2a.15-18b

Žena zaodjenuta suncem, mjesec joj pod nogama.

Čitanje Knjige o Jošui

Uone dane: Jošua sabra sva plemena Izraelova u Šekem; i sazva starještine Izraelove, glavare, suce i upravitelje njihove i oni stadoše pred Bogom. Tada reče Jošua svemu narodu:

»Ako vam se ne sviđa služiti Gospodinu, onda danas izaberite kome ćete služiti: možda bogovima kojima su služili vaši oci s onu stranu Rijeke ili bogovima Amorejaca u čijoj zemlji sada prebivate. Ja i moj dom služit ćemo Gospodinu.«

Narod odgovori: »Daleko neka je od nas da ostavimo Gospodina, a služimo drugim bogovima. Gospodin, Bog naš, izveo je nas i naše oce iz Egipta, iz doma robovanja, i on je pred našim očima učinio velika čudesa i čuvao nas cijelim putem kojim smo išli i među svim narodima kroz koje smo prolazili. I mi ćemo služiti Gospodinu jer on je Bog naš.«

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 34, 2-3.16-23

Kušajte i vidite kako je dobar Gospodin!

Blagosliviljat ću Gospodina u svako doba, njegova će mi hvala biti svagda na ustima! Nek se Gospodinom duša moja hvali, nek čuju ponizni i nek se raduju.

Oči Gospodnje gledaju pravedne, uši mu slušaju vapaje njihove.

Lice se Gospodnje okreće protiv zločinaca da im spomen zatre na zemlji.

Pravednici zazivaju i Gospodin ih čuje, izbavlja ih iz svih tjeskoba.

Blizu je Gospodin onima koji su skršena srca, a klonule duše spasava.

Mnoge nevolje ima pravednik, ali ga Gospodin iz svih izbavlja.

On čuva sve kosti njegove: ni jedna mu se neće slomiti.

Opakost bezbošca ubija, platit će koji mrze pravednika.

Gospodin izbavlja duše slugu svojih i neće platiti

tko god se njemu utječe.

Drugo čitanje: Ef 5, 21-32

Otajstvo je to veliko - Krista i Crkve.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Efežanima

Braćo:

Podložni budite jedni drugima u strahu Kristovu! Žene svojim muževima kao Gospodinu! Jer muž je glava žene kao i Krist glava Crkve – On, spasitelj Tijela. Pa kao što se Crkva podlaže Kristu, tako i žene muževima u svemu!

Muževi, ljubite svoje žene kao što je Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti, očistivši je kupelji vode uz riječ te sebi predvede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane. Tako treba da i muževi ljube svoje žene kao svoja tijela. Tko ljubi svoju ženu, sebe ljubi. Ta nitko nikada ne mrzi svoga tijela, nego ga hrani i njeguje kao i Krist Crkvu. Doista, mi smo udovi njegova tijela! Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu; dvoje njih bit će jedno tijelo. Otajstvo je to veliko! Ja smjeram na Krista i na Crkvu.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Iv 6, 60-69

Kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!

Čitanje svetog Evangelija po Ivanu

Uono vrijeme:

Mnogi od Isusovih učenika rekoše:
»Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?«

A Isus, znajući sam od sebe da njegovi učenici zbog toga mrmljaju, reče im:

»Zar vas to sablažnjava? A što ako vidite Sina Čovječjega kako uzlazi onamo gdje je prije bio? Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su. A ipak, ima ih među vama koji ne vjeruju.«

Jer znao je Isus od početka koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će ga izdati. I doda:

»Zato sam vam i rekao da nitko ne može doći k meni ako mu nije dano od Oca.«

Otada mnogi učenici odstupiše, više nisu išli s njime. Reče stoga Isus dvanaestorici:

»Da možda i vi ne kanite otići?«

Odgovori mu Šimun Petar:

»Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga! I mi vjerujemo i znamo: ti si Svetac Božji.«

Riječ Gospodnja

Kome da idemo?

Poput starosaveznih Izraelaca iz današnjeg prvog čitanja, i svatko od nas se nalazi pred izborom prihvatići jedinoga pravoga Boga ili na njegovo mjesto staviti lažna božanstva.

Tvrda je to besjeda

Isusovo Evanelje nije govor koji godi ljudskim ušima, niti je štivo za razbibrigu dokonih ljudi. Isusova riječ je poziv za promjenu života. Poziv je to koji se stavlja pred svakoga od nas.

Isusove rijeci se ne prihvaćaju samo razumom ili samo srcem. Nije dovoljno razumjeti Isusove rijeci. Nije dovoljno niti srcem ih prihvatići. Potrebno je živjeti Isusove rijeci. Potrebno je naslijedovati Isusa.

Tada se i nama nameće zaključak Isusovih slušača iz današnjega evanđeoskog odlomka. Pomišljamo da to nije moguće slušati, niti životom poslušati. I doista nije moguće ako ne pristanemo na činjenicu da svaki napredak iziskuje napor i vrijeme. Moguće je doci na cilj polaganim koracima, ako neprestano nastojimo ići naprijed.

Uostalom, zato jer duhovni rast iziskuje napor i vrijeme, Isus nam je darovao svoga

Duha, milosnu snagu sakramenata i sama sebe stvarno prisutnog u euharistiji. Isus je ostao zauvijek s nama kao okrjepa i hrana.

Put koji je pred nama ne moramo prevaliti sami. S nama je Isus za kojega vjerujemo da je Krist, a s nama je i Crkva, zajednica braće i sestara s kojima dijelimo istu vjeru, nadu i ljubav.

Da možda i vi ne kanite otići

Gledajući kako se osipa zajednica učenika koju je izgrađivao, svaki bi od nas pokusao učiniti nešto što će spriječiti ljudi da odu od nas. Isus ne samo da ne zabranjuje odlazak onima koji su odlučili otići, nego se izričito obraća dvanaestorici izabranih učenika pitajući ih kane li i oni otići poput mnogih drugih. Zadivljuje Božje poštivanje čovjekove slobode. Slobodnu volju koju je u trenutku stvaranja darovao čovjeku Bog nikada ne ukida. Bog daje dovoljno poticaja da čovjek izabere pravi put i donese pravu odluku, ali, ukoliko čovjek želi drukčije, Bog poštuje njegovu odluku.

Bog ipak ne odustaje ni od kojeg svojeg stvorenja, nego ga danomice poziva na povratak u blaženstvo zajedništva s Ocem.

Zadivljuje i zbunjuje Božje ponašanje. Ali je, vise od svega, hvalospjev čovjekovu dostojanstvu i pouka kako se i mi ljudi trebamo odnositi prema svakom drugom čovjeku.

Kome da idemo

Isusovo pitanje izaziva spontan i snažni odgovor. Poput djeteta koje izriče ono sto mu sine i Petar odgovara čuđenjem i protupitanjem. I doista, kome bi mogao otići bilo tko od nas nakon sto je upoznao Isusa iz Nazareta za kojega vjerujemo da je Krist?

Onaj tko je upoznao Ljubav ne može se vratiti u stanje u kojemu bi morao biti bez Ljubavi. Toliko je bogato i dragocjeno iskustvo susreta s Kristom da čovjek, koji je istinski susreo Boga, mijenja svoj život, preslaguje ljestvicu vrednota i postavlja si drukčije prioritete.

Ti imaš riječi života vječnoga

Isus ima ključ sreće. Isus ima ključ vječne sreće. Potrebno je slijediti njegove riječi. Prihvati ih i životom svjedočiti. Istina je to o Putu koji nas vodi u Život. Istina je to koja nas uvjera da smo izabrali najdragocjeniji dio koji nam se nikada neće oduzeti.

Što je tvrdo u Isusovu govoru?

Današnje evanđelje nastavak je Isusovog govora o kruhu života, euharistiji, što prošle nedjelje nismo čuli jer su bila čitanja od svetkovine Velike Gospe.

U tom čitanju (Iv 6,51-58) Isus govori:

„Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha živjet će uvijek. Kruh koji ču ja dati tijelo je moje...“

...Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi“

Te riječi Isus ne izgovara kao prispodobu ili metaforu, on misli doslovno. Ta doslovnost i danas nekima teško pada. Možemo samo zamisliti kako je doživljavaju njegovi slušatelji, Židovi koji su imali svoje prehrambene tabue. Isusov govor vjerojatno im je zvučao kao poziv na kanibalizam. Uz to, Židovima je bilo zabranjeno konzumiranje krvi jer se krv smatrala svetom životnom snagom.

Vec sam izbor riječi bio je šokantan jer upućuju na to da Isus uistinu doslovno misli ono što izgovara. Za riječ „jesti“ koristi glagol τρώω (trog) što znači gristi, žvakati. Za riječ „tijelo“ ne uzima riječ σῶμα (soma) - tijelo, nego riječ σάρξ (sarks) -meso.

Za mnoge šokantan, ali to je Isus.

Sveci se ne sablažnjavaju, nemojte ni vi

Poznati američki nadbiskup Fulton Sheen znao je prepričavati zgodu o jednom dominikancu koji je svirao orgulje na večernjoj molitvi časoslova u samostanu časnih sestara. Prema priči bi dominikanac, ako bi bio osobito raspoložen, završni himan odsvirao na temu pjesme "Goodnight, Ladies," ("Laku noć, dame"), što je kod časnih sestara izazivalo smijeh.

U dvadesetom stoljeću to je bio bezazleni katolički humor, uvijek popraćen odobravajućim smijehom. U dvadeset i prvom stoljeću, umjesto smijeha, takav humor mogao bi izazvati raznorazne smušenjake da dreknu: "Nije smiješno". Neki drugi bi možda svečano proglašili: „Kakav drznik! Čak i u slučaju da je liturgija svršila, u bogoštovlju nema mjesta šali!“ Neko zanovijetalo pitat će se: "Što je tu smiješno? Časne sestre su ozbiljne i pobožne žene, a neki muškarac usuđuje im se iskazati nepoštovanje i omalovažavati njihovu službu svirkom takve pjesme u vrijeme molitve! Dame, je li? Kakvo ponižavanje!" Neki će pak zapomagati da tu nema ništa ni duhovito ni zabavno, a da bi takvom fratu trebalo zabraniti da ikada više svira za časne

sestre. Reći će da još veću sablazan izaziva to što jedan biskup, i to poznati biskup, potiče takvo ponašanje pričanjem ovakvih priča.

Svatko tko je barem provirio na društvene mreže može zamisliti kakve bi se još primjedbe o ovoj anegdoti mogle pročitati u godini Gospodnjoj 2021., kada su prilike za pronalaženje "problema" i njihovo glasno utvrđivanje beskonačne i vrlo dostupne.

Humor kao sveti dio Radosti

Ovogodišnje ljetno izdanje časopisa Evangelization and Culture našeg instituta Word on Fire bavi se upravo humorom, njegovim položajem u svijetu te, na osobit način, njegovom ulogom u vjeri. "Napokon, pravi humor i jest radost", piše biskup Robert Barron u svom uvodu izdanju. Ističe da je "bit šale upravo spajanje suprotnosti i njihovo stavljanje u usporedni položaj", pritom dodajući da je i samo Utjelovljenje neka vrsta luckastosti koja nas je bocnula poput božanstvene igle, ismijavajući našu opsjednutost društvenim statusom i naš elitizam. "To je Božje Utjelovljenje, umjesto u Rimu, Ateni ili Babilonu, bilo najprije objavljeno u zakutku Rimskog Carstva - u Betlehemu u Judeji."

<https://ccc.eu/>

Bila je to sveta šala koju su cijenili i poštivali Augustin, Toma Akvinski i G. K. Chesterton, a koju, nadajmo se, poštujemo i mi. Ipak, u današnje vrijeme, mnogi govornici i pisci (pa, na kraju krajeva, i svi mi) primorani su naučiti se iščekivati negativne reakcije kako bi se od njih mogli obraniti. Jer jednom kada društvena retorika prema nekom izrazu postane nesnošljivo glasna, kada svi razbjšešnjeli ljudi krenu njime ispirati usta i pljavati ga, onda se izgubi njegova najvažnija poruka.

Kome dakle služi naša nešaljivost?

Ograničavanje onoga što se smije reći ne ostavlja nam mnogo prostora da budemo zabavni i opušteni ili da donešemo svjetlo i duhovnu pomoć ljudskom postojanju.

Prisutnost pomahnitalosti i gnjeva u zraku zasigurno veseli Kneza koji njime vlada, Onoga koji obožava taj nered. Ali čak i onda kada se čini da je sve krenulo u korist Kneza koji vlada zrakom, moramo se prisjećati da su i Duh Sveti i Blažena Bogorodica također duhovna bića. Tako dakle svakodnevno moramo birati zračnu struju kojoj se želimo predati te prosuditi

čemu točno služimo svojim glasnim uzdasima i sablažnjenim licima. Uistinu, kao društvo i kao Crkva, prečesto smo odviše sablažnjeni, uzdišući nad budalastim primjedbama, nepromišljenim idejama, pa i nad onim pojavama koje zaista jesu uznemiravajuće, poput razotkrivanja svećenika koji je prekršio svoje zavjete. Primjereno je biti užasnut ili zabrinut takvim novinskim naslovima jer, kao vjernici, želimo da svećenici budu sveti i kreponi. No, sablažnjavati se znači jedva dočekati da tračamo i iznosimo prepostavke o onome što nas je sablaznilo, na taj način doprinoseći glasinama i klevetama. Odveć rijetko razmišljamo da se radi o nečijoj duši koja je u nevolji, o duši koja treba molitvu i pomoć.

Naučiti prihvataći sve ljude, pa i ljude koji nam nisu dragi, kao osobe koje Bog bezuvjetno ljubi znači prestati se sablažnjavati nad onime što ti ljudi govore ili čine. To znači biti voljan pronaći suošjećanja i milosti u ovom nemilosrdnom svijetu. Zato, svaki put kada vidimo nešto sablažnivo, umjesto da jaučemo i uzdišemo, pozvani smo posvjestiti si da su ljudi koji su nas sablaznili u duhovnoj nevolji i da oni trebaju naše molitve.

Sveci se nikada nisu sablažnjavali

Budući da se sveci nikada nisu sablažnjavali, možemo im se moliti za pomoć da i mi činimo isto. Ne samo da su se sveci poput svetog Filipa Nerija i svete Terezije Avilske smijali i šalili, oni su i shvaćali ljudska bića kao hodajuće oksimorone - kao jednostavne složenosti sposobne da učine bilo što. Crkveni naučitelji, a osobito naučiteljice, bili su nesablažnjivi. Katarina Sijenska osobito se lijepo odnosila prema jednome svome sljedbeniku koji bi joj gorljivo pomagao, a onda se prepuštao raskalašenosti i pijanstvu. Kad god bi se vratio sa zabave spuštene glave, Katarina bi ga pozdravila susjećajno i milosrdno te mu rekla: "U redu je, sine, odi se ispovijediti pa proni na posao." Ona je shvaćala da čak i najgorljivije duše ponekad padnu. Ova je svetica jednostavno voljela mladića pred sobom te ga je usmjeravala na pravi put, ostavljući Bogu da sudi. Tako se uskogrudni moralisti sablažnjavaju, ali sveci nikada. Prestrogi odgajatelji se sablažnjavaju, ali blaženi nikada.

Isus Krist pokazuje se zabavljenim, umorenim, rasrđenim, pa i izirritiranim ponašanjem apostola, ali nigdje ne možemo pročitati da se ikada sablaznio nad onime što je vidio ili čuo. Susrećući se sa ženom uhvaćenom u preljubu, trgovcima u hramu ili uobraženim svećenicima, Isus je znao da je ljudsko srce tašto i hirovito čak i onda kada je naklonjeno dobroti. Znao je da okolnosti iz čovjeka jednako često mogu izvući i dobro i loše.

Od sablazni do strahopoštovanja

Jedno je sablažnjavati se, a drugo čuditi se. U svom djelu Mojsijev život, sveti Grgur iz Nise piše: "Ideje postaju idoli. Samo čuđenje vodi do znanja." Nama kao Crkvi lako je sablažnjavati se nad prividnom nesposobnosti naših duhovnih vođa da se uhvate u koštač s brojnim problemima. Često nas predrasude zasljepljuju te si umišljamo da su naši duhovni pastiri skinuli pogled s Krista. Pa ipak, začudo, odmicanje pogleda od Gospodina nije tako rijedak ljudski pad. Zbog toga bi im mi, laici, trebali pomoći da se vrate na pravi put, a to ne možemo učiniti ako se ne prestanemo sablažnjavati i uzimati si za pravo odlučivati koga bi Crkva trebala ili ne bi trebala ispravljati. Dakle, trebamo liječiti i izgrađivati Kristovo Tijelo pomažući Crkvenom vodstvu na strpljiv, ljubazan i suošćajan način, shvaćajući da će ljudskost u Crkvi, bilo u sakristiji ili u klupama, često grijehi te zbog toga moliti Duha Svetoga da nam bude put prema mudrosti.

Možda se čini da je sve ovo previše te da se od nas odveć traži, ali, o ljubljeni, možda to tako i treba biti. Zato, molimo se svi zajedno! No, prije nego prionemo na posao, pronađimo neku šašavu pjesmicu da se svi zajedno smijemo!

Sveti Augustin

17. kolovoza

Aurelije Augustin, filozof, teolog i crkveni naučitelj rodio se 13. studenog 354. u Tagasti, u sjevernoafričkoj rimskoj pokrajini Numidiji (danas Souk Ahras u Alžiru). Jedan od najvažnijih latinskih crkvenih otaca i veliki zapadni crkveni naučitelj, bio je sin rimskog dekuriona, paganina patricija i majke kršćanke, svete Monike. U Kartagi je studirao gramatiku, dijalektiku, retoriku, aritmetiku, geometriju, astronomiju i glazbu. U mladosti se priklonio dualističkom maniheizmu i živio razvratnim životom. Tada je dobio i nezakonitog sina Adeodata.

Nakon završenog studija otvorio je govorničku školu u Tagasti i zatim predavao u Kartagi, a 383. preuzeo mjesto učitelja govorništva u Milanu. Za njim je u Italiju došla i njegova brižna majka Monika. Potaknut propovijedima milanskog biskupa Ambroža i majčinim molitvama, postao je 23. travnja 387. kršćaninom. Krstio ga je sveti Ambrož, zajedno s njegovim sinom Adeodatom. Vratio se potom u Afriku gdje je 391. zaređen za svećenika, a 396. postao biskup u Hiponu (danas Hannaba u Alžiru). U tom gradu preminuo je na današnji dan, 28. kolovoza 430., u vrijeme kada su Vandali opsjedali grad. Tijelo mu je zatim preneseno najprije na Sardiniju, a poslije u Paviju.

Napisao je više od 100 djela od kojih su najbrojnija tumačenja svetopisamskih tekstova i propovijedi, zatim teološka i polemička djela protiv krivovjernika. Najčitanije mu je djelo „*Ispovijesti*”, neka vrsta duhovne autobiografije, a najvažnije „*O Božjoj državi*”, u kojem iznosi svojevrsnu filozofiju i teologiju povijesti. „*Ispovijesti*” započinju poznatom rečenicom: „*Za sebe si nas stvorio, Bože, i nemirno je srce naše dok se ne smiri u Tebi!*”

O Augustinu govore mnoge legende, od kojih navodimo tek jednu. Dok je, razmišljajući o Bogu šetao uz more, opazio je dječaka kako školjkom pretače more u jamu pjeska. Augustin ga je upitao što to radi, a dječak je odgovorio: „*Isto što i ti; ti želiš shvatiti neizmjernog Boga, a ja želim izgrabiti more.*”

Kao filozof i teolog imao je velik utjecaj na cjelokupni razvoj zapadnoeuropske misli.

Godine 1298. proglašen je crkvenim naučiteljem, kao jedan od „velikih doktora Zapadne crkve”.

Istaknuto ulogu u povijesti Crkve imaju redovnici augustinci, koji slijede monaška pravila svetog Augustina, svoga zaštitnika. Tijekom stoljeća augustinci su se razgranali u nekoliko redova i skupina, a nekoć su uspješno djelovali i u hrvatskim krajevima.

NAŠI POKOJNI

FRANJO GILJA,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 22. kolovoza 1991.

MIRO MEHIĆ,

PU osječko - baranjska, Mece, 22. kolovoza 1991.

MILAN VRANIĆ,

PU primorsko - goranska, Žuta Lokva, 22. kolovoza 1991.

ŽELJKO VREBAC,

PU primorsko - goranska, Pakrac, 22. kolovoza 1991.

MARINO JAKOMINIĆ,

PU primorsko - goranska, Gospić, 22. kolovoza 1992.

DRAGUTIN TOLJAN,

PU primorsko - goranska, Žuta Lokva, 24. kolovoza 1991.

VINKO KRZNARIĆ,

PU ličko - senjska, Žuta Lokva, 24.kolovoza1991.

ZDRAVKO VUKOVIĆ,

PU ličko - senjska, Žuta Lokva, 24.kolovoza1991.

DRAGUTIN TOLJAN,

PU ličko - senjska, Brinje, 24.kolovoza1991.

MILAN VRANIĆ,

PU ličko - senjska, Brinje, 24.kolovoza1991.

IVAN KAMBER,

PU splitsko - dalmatinska, Sinj, 25. kolovoza 1991.

FRANE JURIĆ - ARAMBAŠIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Kijevo, 26. kolovoza 1991.

ŽELJKO KUCJENIĆ,

PU brodsko - posavska, Vukovar, Trpinjska cesta, 26. kolovoza 1991.

IVAN TOMAŠ,

PU splitsko - dalmatinska, Vrlika, 26. kolovoza 1991.

DRAGUTIN LJUBIĆ,

PU karlovačka, Novska, 26.kolovoza 1991.

DALIBOR BEDI,

PU bjelovarsko - bilogorska, , 26. kolovoza 1994.

GORAN GLAVINIĆ,

PU bjelovarsko - bilogorska, , 27. kolovoza 1995.

MIROSLAV APRO,

PU osječko - baranjska, Osijek, 29.kolovoza1992.

POČIVALI U MIRU

Mali vjeronaučni leksikon

Krstionica

Krstionica, grčki: *βαπτιστήριον*, latinski *baptisterium*, u kršćanskim crkvama, mjesto gdje se obavlja obred krštenja. U ranokršćansko doba posebna građevina uz biskupsku crkvu (baziliku) s bazenom za uranjanje krštenika; baptisterij. Na sredini krstionice nalazio se udubljeni bazen (*piscina*) kružna ili višekutna tlocrta; isprva se krstilo uranjanjem (*per immersionem*), poslije polijevanjem (*per infusionem*). Od XII. stoljeća krstionice se grade i u svim župnim crkvama, ali nisu više posebne građevine, nego bazeni unutar crkve u posebnim kapelama ili nišama. Od XVI. stoljeća to su jednostavne kamene ili metalne okrugle posude smještene na jednoj nozi ili na postolju; u njima se krste djeca, polijevanjem vodom po glavi. Ti bazeni imaju drveni ili metalni poklopac, često bogato ukrašen.

U Hrvatskoj su iz ranokršćanskoga doba pronađene krstionice u Poreču, Zadru, Solinu, Puli. Romaničke su krstionice (od XII. st.) bile građene u Dubrovniku, Zadru, Trogiru, Splitu, a posljednja je u nizu gotičko-renesansna krstionica Jurja Dalmatinca u sklopu šibenske katedrale. Najstariji je sačuvani pomični bazen krstionica kneza Višeslava iz Nina (oko 800. godine).

Krst krvljу

Krst krvljу, latinski: *baptismus sanguinis*, u katoličkoj teologiji, mučeništvo koje podnese katekumen radi vjere. Vrijedi kao sakramentalni krst..

Krst željom

Krst željom, latinski: *baptismus flaminis*, u katoličkoj teologiji, želja za krstom u savršenoj ljubavi i pokajanju. Vrijedi kao sakrament krsta u slučaju kad ga je nemoguće primiti.